הסיגנון החדש

הסתכלי בשני הצלומים. זוהי אותה גברת, אבל בשנוי אדרת. ותיכף תביני את ההבדל: כשמתחיל סוף־סוף להיות קר באמת, ו־מורידים את הבגדים החמים מהבויידם, מסתבר דבר עצוב מאד: שכל הדברים ה־מעלה נוספת, גם של החולצות וגם של המחצאיות, שהן מצויות בשלל גוונים. מ־עולם לא נמכרו בארץ בגדים מגוונים כל כך. תוכלי להשתולל בצבעים כהים, כמו צבע־סלק, אדום־יין או זהב־עתיק, ועד ל־

בימים החם

בזמן חזה

יפים והקלאסיים והכהים נראים אמנם ב־סדר (מימין), אבל די חסרי־חן, משום מה.

זה לא קונץ להיכנס לחנות, ולחדש את המלאי באלף לירות. וזה גם לא כדאי. הסיגנון החדש הוא ההד לאופנה ה־לונדונית הפרועה והנהדרת, ואין לך שום בטחון כיצד ירצו אותך בשנה הבאה.

אבל תוכלי גם להשיג לך סיגנון חדש (משמאל) בזיל־הזול. (מיתון, לא?) החל מ־50 לירות, שהם כשליש ממחיר שמלה בינונית!

● החולצה: נקנית בחנות של מלתים, ומחירה 16 ל"י (20 ל"י עם שרוולים ארו־כים). יש כאלה גם בחנויות אחרות, אבל שם השרוול מוכנס באלכסון (רגלאן), וזה בהחלט לא הסיגנון. ובפרט שלרובן גם מצורף תליון דביליי, על סרט.

● המחצאית היא תוצרת אתא (כ־31 ל"י), ועשויה מקורדורוי, שהוא הצעקה ה־אחרונה. היא מלאת־חן למראית־עין, אך גזו־רה בצורה איומה. כאילו נועדה לעמוד־בטון, לא לבחורה. דורשת תיקונים. בכל־זאת, זוהי אחת המחצאיות הכי מסוגננות שיש בשוק. אם אינך רוצה להתקל ברחוב בתאומותיה — החליפי את הכפתורים, או המירי ב־אבזמים.

צבעי־תינוקות, כמו ורוד־מתוק ותכלת־חי־חריין.

● הגרביים הבהירות הכי זולות הן אצל אקמן (כ־3 ל"י). הן די בסדר, אך בדקי במקום אם אין פגמים. בניגוד לגרבי־התח־רים, המשווים לך מראה של פליסה־מבית־פגישות, הדוגמה כאן גאומטרית ומעודנת.

וכתוספת אחרונה, גשי לספר שלך, והע־ניקי לעצמך תספורת־ששון חדשה לגמרי.

גשם בריבוע

מטריה לשניים

כבר מאה שנה ש־מטריות דומות לפט־ריות, ותמיד עגולות. השתנו רק הפרטים: קודם היו עם מלמלות וסלסלות. הן היו קמו־רות מאד, והפכו שטו־חות מאד. אחר־כך המציאו מטריות ארו־כות, אחריהן, מתקפ־לות. ואחריהן שקופות.

אבל הגשם שירד בחורף זה, יפול לראי שונה על מטריה מרו־בעת. היצרנים באירו־פה עושים לה תעמו־לה עצומה, וטוענים שזאת המטריה הכי ביתית. רק בה מר־גישים כמו מתחת לגג קטן, ובגשם שוטף — זהו שיא התענוג.

יחי הצרכן הצרחן!

למה את תמיד נותנת שיסדרו אותך? למה הם מצליחים למכור לך דברים מקוקלקים ו/או כמויות לא מדוייקות ו/או מיצרכים פגומים?

התלונני. פני **לאיגוד־הצרכנים**, שהוקם בדיוק לשם כך, על־ידי קבוצת מתנדבות, **לפי הכתובות:**

תל־אביב: המגן ג'ורג' 35, וכיכר דיזנ־גוף 9.

ירושלים: רח' החבצלת 5, וההסתדרות 5.

חיפה: רח' הגפן 2, ורח' החלוץ 45.

תלונותיך תיבדקנה במעבדות ובמכון ה־תקנים, והרשעים יבואו על גמולם. אל תתפסי. גלי אזרחות טובה, ואל תתני ש־יסדרו אותך.

★ ★ ★

בניגוד לרשעים — יש גם צדיקים. ו־אותם אנחנו נפרסם, אם תשלחי, אחרי ש־נבדוק כל מיקרה, לדוגמה:

א. המוכר בחנות **במבי**, בדיזנגוף תל־אביב, שהמליץ על נעליים גדולות לילד, אבל הפעוט דרש את הקטנות, וקיבל אותן. הסתבר אחרי יום, שהן לוחצות. למרות ה־סוליה המשופשפת, החליף המוכר את ה־נעליים, סירב לקבל פיצוי.

ב. בנק לסחר־חוץ, סניף רחביה, ירוש־לים, השונה מכל הבנקים: משחרר פקיד נוסף כשיש תור של יותר משני אנשים, ומכבד משיכות־יתר של לקוחות קבועים.

ג. מנהל יקבי מקווה, שקיבל תלונה על חמיצות קלה ביין אדום, החזיר את כל ה־משלוח, ושפך את כל 3000 הבקבוקים.

כאלה יש מעטים, ולהם יאה התהילה.

קאנאר על הגג

בקרוב יבחרו שוב מלכה. מלכת־המטבח, מטעם מועצת ההדרים. לכבוד המאורע ה־מלכותי הזה, מוגש לך מירשם העוגה, של אחד המעדנים הכי מהוללים בעולם. קאנאר א ל'אורנג' או ברווז בתפוזים.

נקי ברווז צעיר, הטביליי במי־חומץ עד שיבהיר, שטפי במים קרים, ונגבי. שפשפי

אותו היטב במעט מלח, שום, מיץ לימון וקליפת־תפוז מגורדת, ואז מרחי אותו יפה בשומן.

מלאי את חלל גופו ברבעי תפוזים מקו־לפים (אם אין לך מחבת גדולה ועמוקה, אין דבר. אל תמלאי אותו — וחלקי ל־ארבע).

צלי אותו לאט מכל צדדיו, עד שישחים, כשאת מזה עליו, מדי פעם, יין לבן.

הכיני רוטב: ערבבי בסוף עם רוטב הצלי, מיץ של שני תפוזים ושל חצי לי־מון, והכי חשוב: פסי קליפת־תפוז שהסרת בפומפיה גסה, משני תפוזים. השאירי על אש חזקה לשתי דקות.

צקי על הברווז והגישי עם אורז.

קבלי בחיוך צנוע את המחמאות.

מעשה בבוב חבוב

שלושת הבובים שבתמונה שמם יוחנן, ותולדות חייהם הם סיפור מאלף, עם מוסר־השכל:

היה היתה עקרת־בית בתל־אביב, ושמה איילה. היו לה שני ילדים, רוט אחד הביאה לה ידידתה, מחוצלארץ, בובה־ילד.

מה הסתבר? שכשם שילדות אוהבות ל־שחק בבובות, כך ילדים אוהבים לשחק ב־בובים. לכן הבוב הזה נעשה כל־כך פופו־לרי בין ילדי השכונה, שהוא גם התרפש לגמרי, וגם זכה לשם־חיבה. יוחנן קראו לו.

לפני שנגמר לגמרי היוחנן, גילתה איילה יוזמה אמיתית, נדירה: היא החליטה שהיא צריכה עוד יוחננים. היא חיפשה בספר ה־טלפון כתובת של בית־חרושת לפלסטיק, ניגשה לשם עם יוחנן, ושאלה אם אפשר ליצוק עוד כאלה. הסתבר שאפשר. היא הז־מינה מאה על המקום.

היות והוא רצה גם בגדים — הזמינה איילה **במע"ש**, בית־מלאכה של העזרה ה־סוציאלית.

התוצאה: מאה יוחננים מצחיקים, ידידו־תיהם, ומלאי הבעה ואישיות.

הסתבר שמבוגרים משתגעים אחרי היוחנן הזה. בעיקר כי אי־אפשר שלא לצחוק כש־מביטים עליו, ומפני שיש לו גפיים ארו־כות, שאפשר לקפל כמו שרוצים.

ידידים, מכרים ושכנים קנו ממנה המוני יוחננים. היוזמה המשיכה לפעול. היא הר־אתה אותו בחנויות כמו **המשביר לצרכן** — ומיד קנו מאות. הזמינו גם במלונות ואו־ניות (אבל עם כובע טמבלו). כמה שהיא מזמינה — היא לא מצליחה להדביק את הביקוש.
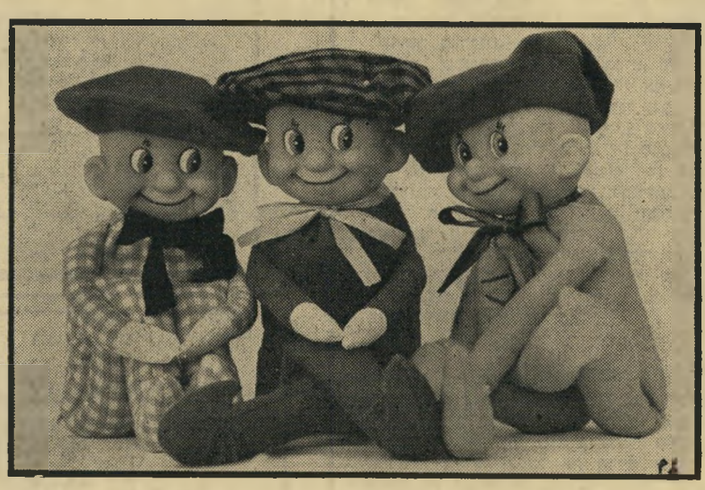
נ.ב., זהו סיפור אמיתי מהחיים. ומי שלא מאמין — שיקנה יוחנן וייווכח.